

intet andet end dette er sket". Nu overlader jeg til de Herrer selv at bedømme, om der ikke i denne Udtalelse ligger tilstrækkeligt, at det er den militære Straffelov, der er bragt til Anvendelse, og dens Anvendelse vil jo sige Straf.

Saa siger Ministeren, at det bebrejdes ham, at han har standset en indledet Krigsretssag. Det er der ikke et Menneske, der har sagt til den højtærede Minister, og jeg mindst af alle; men den højtærede Minister har ved sin Fremgangsmaade standset Forhør og gjort det umuligt at faa det frem, som skulde ud af Forhøret. Og hvis den højtærede Minister i saa Henseende er i nogen Tvivl, skal jeg bruge hans egne Ord om Maaden, hvorpaa han har grebet ind — det er nødvendigt, at vi komme til Klarhed, jeg leger ikke med Ord. Lige overfor en Bemærkning af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der havde sagt, at der var gjort en uberettiget Indflydelse gældende i Odense-Affæren, svarede den højtærede Forsvarsminister: „Det er ganske uberettiget, thi som det gentagende er sagt: det, som der er sket, er dette, at Direktøren i Krigsministeriet i Forstaaelse med sin Minister har gennem en privat Ven meddelt sine Tanker om en fornøftig Afgørelse til en Afdelingschef, hos hvem der blev truffet de samme Tanker. Og paa den Maade blev der ved Regimentschefens Afgørelse — hvem Fortjenesten væsentlig tilkommer — frembragt et Resultat, som jeg tror, at vi kunne være fornøjede med“. Ja, det er jo det store Spørgsmaal, om man kan være fornøjet med det. Men det kan altsaa ikke benægtes — og det gjorde jeg ogsaa opmærksom paa —, at vare vi gaaede til Bunds i Sagen, hvad vi af visse diskrete Grunde ikke vilde gøre, hverken ligeoverfor Ministeren eller overfor den private Ven, havde vi faaet det yderligere frem. Det staar imidlertid klart, at Forhørerne ere blevne standsede paa et Tidspunkt, hvor de ikke under noget Vilkaar burde være standsede. Der var vigtige Vidner, der ikke vare afhørte. Og naar der bliver sagt i Regimentets Forklaring, at der var 2 menige blevne arresterede, men Indicierne imod dem vare saa svage, at de slet ikke kunde bruges til noget, er det en fuldstændig Misforstaaelse. Man behøver blot at læse Forhørene for at se, at Indicierne vare stærke nok.

Jeg gaar nu videre. Ministeren siger, at der var ingen Krigsretssag. Jeg har heller ikke noget Øjeblik sagt, at der var nogen Krigsretssag; jeg har kun sagt, at

der var Krigsforhør. Om det skulde blive til en Krigsretssag eller noget andet, maatte afgøres af Jurisdiktionschefen. Der var en Undersøgelse, siger Ministeren, og denne sluttede uden nogen Tiltale. Ja, det er fuldstændig rigtigt. Fordi en Sag har været gjort til Genstand for Undersøgelse og Krigsforhør, derfor er det ingenlunde nødvendigt, at den føres for Krigsret, idet Jurisdiktionschefen har Ret til at afgøre Sagen arbitrært eller bestemme, at Sagen skal føres for Krigsret. Men nu kommer Ministeren og paastaar, at det ifølge den bestaaende Lovgivning er den højeste administrative Myndighed, altsaa her Ministeren, der har Ret til at sige, at der skal ingen Tiltale ske. Dette er fuldstændig galt, fuldstændig urigtigt, den højtærede Forsvarsminister har der ikke et eneste Ord at skulle have sagt. Det er ganske vist blevet hævdet, men meget svagt, af min ærede Nabo (Deuntzer) under Forhandlingerne om Odense-Affæren, men havde vi anet, at vi skulde have haft denne Sag frem igen, havde vi i Udvalget om Odense-Affæren æsket en Forklaring fra Generalauditøren. Den højtærede Minister vil ikke finde en eneste Jurisdiktionschef, der vil hjemle ham denne Ret. Den højtærede Minister har ikke Ret, og den højtærede Minister har heller ikke gjort Brug af en saadan Ret. Man bruger sin Myndighed, naar man er Minister, paa anden Maade end gennem en privat Ven, der tilfældig kommer op i Krigsministeriet og taler med Krigsministeriets Direktør, og som saa rejser over til Odense og fortæller noget til en Afdelingschef. Det er ikke paa den Maade, en Sag afgøres. Det er ikke tjenstligt, det siger jeg, og jeg tror, jeg deri har Ret, selv om den højtærede Minister mener noget andet.

Men nu kommer det højst interessante. Det er altsaa Loven, der har fundet Anvendelse — ja, her vil man forbaves over den Fortolkning og den Legen med Ord, her finder Sted —, det er Loven, der har fundet Anvendelse. For at De ikke skulle være i Tvivl, skal jeg fortsætte Citatet med det, som følger efter, at Ministeren har anført, at det er Loven selv, der har fundet Anvendelse, og hvori han fortæller, hvorledes der er straffet. Efter at have sagt disse Ord: „Det er Loven selv, der er bragt til Anvendelse, intet andet end dette er sket,“ tilføjer Ministeren: „Og det kan jeg fremlægge ganske i Form ved at oplæse nogle faa Linier af Indberetningen af 4. Februar 1910 fra 6te Regiment, hvori det hedder om denne Sag,